

Jeg er helt enig med de ordførere, der har sagt, at det her giver nogle muligheder, men vi skal også være ærlige og sige, at det er jo ikke noget, der bare lige kommer af sig selv. Der ligger i forhold til den aftale, der er indgået, en vis garanti de første par år i forhold til hestesporten, men det er jo altså en virksomhed, der virkelig skal investeres noget i.

Og når jeg tror på, at samarbejdet og handelen, der er indgået her, kan lykkes, ja, så handler det jo ikke mindst om, at Dansk Tipstjeneste i forvejen har et langt, langt bredere forhandler-net, end man har hos hestesporten, og dermed får man også mulighed for at komme ud til et væsentlig bredere publikum med det »apparat«, man allerede er i besiddelse af.

Når der har været bedt om at få bookmaker-spillene i den form, som vi foreslår her, inden for de første halvandet år, ja, så er det jo, for at man meget hurtigt kan komme i gang, så at man, mens man i øvrigt skal i gang med forberedelserne og hele omstillingen for at kunne inkorporere det i Tipstjenestens øvrige forretning, får muligheden for allerede nu at kunne tilbyde forhåbentlig en attraktiv vare meget hurtigt, nemlig fra den 1. juli.

Hr. Klaus Kjær spurgte – og hr. Kim Behnke var også inde på det – til spil i andre lande. Lovforslaget her åbner muligheden for, at på det tidspunkt, hvor man skønner, det vil være hensigtsmæssigt, og man i øvrigt kan magte det i forhold til de ting, der skal forberedes på det her område, ja, så åbner vi lovgivningsmæssigt i forslaget her for, at man vil kunne gå ind i et samarbejde omkring de nordiske spil, sådan at hvis Folketinget vedtager lovforslaget i den form, der er foreslået, så får man altså med det her lovforslag en adgang til, når man når frem til hos de kompetente, der sidder med muligheden for at træffe beslutningen, at kunne gå ind på det marked også. Så igen dér kan vi sige, at forslaget her allerede i en vis udstrækning er fremtidssikret.

Og så ved jeg ikke, om det vil være utidigt for en minister også at glæde sig over, at vi med det her forslag sikrer de to endages hestebegejstrelser, som vi har oppe i Nordjylland, nemlig i Aså og i Pandrup, hvis vi vedtager lovforslaget i den form. Så en tradition, der har mange år på bagen, kan vi med det her lovforslag også få sikret at der er plads til, også selv om tingene foregår på en lidt anden måde på de store baner fremover.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skat-teudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 122:

Forslag til folketingsbeslutning om at sikre visse optikere en varig autorisation.

Af Ester Larsen (V), Henriette Kjær (KF), Birthe Skaarup (DF), Yvonne Herløv Andersen (CD) og Tom Behnke (FRI).
(Fremsat 21/3 2000).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Sundhedsministeren (Sonja Mikkelsen):

Jeg vil godt starte med at understrege følgende: Et formål med autorisationsordningen for sundhedspersonalet er først og fremmest at tilbyde samfundet forskellige relevante personalegrupper, som borgerne og de ansættende sundhedsmyndigheder kan forvente en fagligt kvalificerede, og at dette sikres ved et offentligt tilsyn med tilhørende sanktionsmuligheder.

Mange faggrupper vil gerne autoriseres, men autorisationsordninger fastsættes typisk kun for de persongrupper, hvor en forkert udøvelse af erhvervet kan indebære en fare for borgerne. En autorisationsordning indebærer bl.a. at der forbeholdes en personalegruppe en bestemt titel, f.eks. læge, sygeplejerske eller optiker, en bestemt uddannelse og et typisk virksomhedsområde.

Autorisationen kan endvidere fratages eller begrænses i tilfælde af sygdom, misbrug, ufor-svarlig virksomhed inden for sundhedsvæsenets arbejde, og personale under tilsyn af Sundhedsstyrelsen kan tildeles kritik af Patientklagenævnet, eller de kan tiltales ved domstolene.

Autorisationsordninger er med andre ord noget fundamentalt for opnåelse af kvalitet og patientsikkerhed i vort sundhedsvæsen.

En autorisationsordning for optikere har været drøftet i mange år, og der blev således allerede i 1976 fremsat et lovforslag om autorisation til optikere, der dog bortfaldt i forbindelse med udskrivning af et folketingsvalg.

Udviklingen på kontaktlinseområdet fik i 1980'erne Sundhedsstyrelsen til at anbefale en autorisationsordning, fordi funktionen indebar en betydelig skademulighed med deraf følgende risiko for alvorlige komplikationer.

På baggrund af en rapport fra en senere nedsat arbejdsgruppe blev der herefter i 1993 udarbejdet et lovforslag om en autorisationsordning for optikere, hvor såvel optikere som kontaktlinseoptikere kunne autoriseres, og loven blev vedtaget i maj 1994 og trådte i kraft den 1. oktober 1994. Også her var formålet med at indføre en lovmæssig autorisationsordning for optikere og kontaktlinseoptikere at øge forbrugernes sikkerhed og service inden for optikerområdet.

Der ligger jo en forbrugermæssig tryk i, at man gennem en autorisationsordning let kan identificere optikere, samtidig med at det offentlige garanterer for de uddannelsesmæssige kvalifikationer.

På tidspunktet for lovens vedtagelse eksisterede et stort antal optikere med meget forskellig teoretisk og praktisk erfaring. Der blev derfor i loven indsat særlige overgangsregler for at sikre, at personer, som uden at opfylde de formelle uddannelseskra, og som i en lang årrække havde udført god og forsvarlig optikervirksomhed, ikke som følge af autorisationsordningen skulle fratages deres adgang til fortsat erhvervsudøvelse.

Lovens overgangsbestemmelser er meget klare og præcise. De giver ikke noget skønsmæssigt spillerum for dispensation til de personer, der ikke opfylder lovens uddannelsesmæssige krav. Navnlig spørgsmålet om en ren urmager- eller optikeruddannelse eller en blandet uddannelse ligger til grund for disse bestemmelser. F.eks. er optikere med en ren urmageruddannelse fra efter den 1. juli 1977, hvor det også var muligt at tage en ren optikeruddannelse, udelukket fra automatisk at opnå autorisation.

Loven gav også mulighed for at opnå en midlertidig autorisation på 5 år for personer, der ikke havde den krævede uddannelse, men

som i de sidste 10 år før lovens ikrafttræden havde været beskæftigede som optikere.

Efter lovens vedtagelse i 1994 meddelte Sundhedsstyrelsen endelig autorisation til i alt 1.688 optikere. Sundhedsstyrelsen meddelte endvidere for en 5-årig periode midlertidig autorisation til 32 personer. Den midlertidige autorisation tog særlig sigte på, at de optikere, der ikke havde de uddannelsesmæssige forhold i orden, kunne få dette ved at følge særligt tilrettelagte kurser i denne 5-årige periode. Men ingen af optikerne har reelt taget imod dette tilbud.

Derimod har flere af de midlertidigt autoriserede optikere i forbindelse med deres autorisations udløb pr. 30. september 1999 bedt Sundhedsministeriet eller Sundhedsstyrelsen om en varig autorisation eller forlængelse af den midlertidige autorisation. Det har ministeriet måtte afvise på grund af de meget klare overgangsbestemmelser. Efter lovforslagets bemærkninger var det ikke uventet, at en restgruppe af denne størrelsesorden kunne blive en følge af autorisationsloven.

Det nu fremsatte beslutningsforslag om at sikre visse optikere en varig autorisation har netop til formål at tilgodese alle i denne lille restgruppe ved at give dem en varig autorisation til at virke som optikere. Det er forslagsstillernes opfattelse, at det ikke er rimeligt at udelukke denne restgruppe med mangeårig erfaring fra at opnå en autorisation som optiker, idet der ikke er sundhedsfaglige problemer forbundet med deres virke.

Forslagsstillerne finder, at det bør overvejes at etablere nogle grundlæggende kurser om optik, der tidsmæssigt placeres, så de pågældende har mulighed for at deltage, og kurserne bør ikke afsluttes med en eksamen, men der bør være mødepligt.

Som det fremgår af det, jeg her har sagt tidligere, så er loven om autorisation af optikere forberedt yderst grundigt og efter nøje indstilling om de sundhedsfaglige forhold for Sundhedsstyrelsen. Det er også baggrunden for, at vi i dag står med en såkaldt restgruppe af optikere, der ikke har den grundlæggende teoretiske uddannelse.

Jeg er derfor set ud fra patientsikkerheden meget skeptisk over for at give sådan almindeligt amnesti til hele denne restgruppe. Og det gælder så meget desto mere, når det offentlige rent faktisk efter den gældende optikerlov har

tilbudt dem uddannelsesmuligheder, som de bare ikke har brugt.

Da jeg på den anden side ikke kan udelukke, at der blandt den restgruppe er optikere, der på forskellig måde har kvalifikationer, der kan betyde, at vi giver dem en chance til, ja, så vil jeg godt i samråd med Sundhedsstyrelsen overveje at indføre en mulighed i loven for en individuel faglig vurdering af restgruppen. Men jeg må understrege, at lovforslaget ikke automatisk skal give alle de ca. 30 optikere en varig autorisation.

Med det forbehold, at jeg for tiden overvejer forskellige modeller i samråd med Sundhedsstyrelsen, som jo sundhedsfagligt må stå inde for, hvad vi gør, kunne man tænke sig følgende: Nedsættelse af et midlertidigt bedømmelses-nævn, som man i 1996 gjorde det ved de kliniske diætister, der kunne tage individuel stilling til, hvad den enkelte optiker manglede af kurser, og så oprette et antal standardiserede kursusforløb, f.eks. i weekenderne, og så afslutte med en eksamen.

Man kunne vel også tænke sig en ordning, hvorefter optikerne selv indstiller sig til nogle særlige offentlige prøver, som så skulle bestå som betingelse for autorisation. Eller en kombination af en nævnsudvælgelse og prøver.

Det afgørende er, at optikerne har de nødvendige faglige kvalifikationer, og det gælder især grad for denne gruppe, at de også må sikres indsigt i de sygdomstilstande i øjet, der begrunder, at der skal ske henvisning til læge.

Men jeg skal samtidig gøre opmærksom på, at sådanne nævn og kurser og prøver koster noget. Og jeg finder det derfor naturligt, at de pågældende optikere som udgangspunkt må dække disse udgifter gennem brugerbetaling.

Som sagt vil jeg gerne medvirke til at finde en løsning, der ser på en nærmere vurdering af restgruppens individuelle kvalifikationer med henblik på en autorisation som optikere, men det må ske under hensyntagen til, at der ikke hermed kan stilles spørgsmål ved optikernes faglighed. Det er jo netop denne faglighed, autorisationslovgivningen tager sigte på.

Jeg vil derfor melde tilbage over for Folketinget med et nærmere forslag til en sådan ordning, og da beslutningsforslagets bemærkninger lægger grænser for, hvilke løsningsmuligheder der kan anvendes, er det regeringens opfattelse, at en vedtagelse af forslaget vil være mere til ulempe frem for til gavn.

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Formålet med dagens beslutningsforslag er i og for sig positivt, nemlig at sikre forbrugerne størst mulig tryghed ved at sørge for autorisation til de resterende optikere, der ikke har den grundlæggende teoretiske uddannelse, og hvis midlertidige autorisation nu er udløbet.

Autorisationsordninger gør det lettere for forbrugere at identificere optikere, samtidig med at en autorisation er ensbetydende med, at det offentlige indestår for pågældende optikers uddannelsesmæssige kvalifikationer. Når det er sagt, så kan Socialdemokratiet alligevel ikke støtte forslaget.

Som ministeren også var inde på, fik den omhandlede gruppe allerede i 1994 en midlertidig autorisation, der især havde til formål at sikre, at de optikere, der ikke havde det uddannelsesmæssige forhold i orden, kunne få dette ved at følge særligt tilrettelagte kurser i en 5-årig periode. Problemet var blot, at ingen af optikerne reelt tog imod tilbudet. Årsagerne hertil kan være mange, men det ændrer ikke på det faktum, at vi i dag står med samme problem som for 5 år siden.

Ministeren har af sundhedsfaglige grunde afvist at give autorisation til de omhandlede optikere. Dette er dog ikke ensbetydende med, at de 30 personer lades i stikken. Ministeren har således, kunne vi forstå, tilbudt at gå ind i en nærmere vurdering af restgruppens individuelle kvalifikationer med henblik på en autorisation som optiker.

En række modeller, der skal sikre de omhandlede optikers faglighed, bør kunne findes, og ministeren, kunne vi også forstå, vil efter første behandling vende tilbage til Sundhedsudvalget med et nærmere forslag til en mulig overgangsordning for restgruppen, og det er vi i Socialdemokratiet tilfredse med.

På den her baggrund kan Socialdemokratiet ikke støtte nærværende beslutningsforslag.

Brian Mikkelsen (KF):

Da den konservative ordfører, fru Henriette Kjær, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes og Det Konservative Folkepartis vegne sige følgende:

Vi er i Det Konservative Folkeparti indstillet på at finde en løsning for de ganske få personer, der ikke i forhold til nuværende lov har opfyldt betingelserne for at få varig autorisation som optikere. Da disse personer har haft virke som optikere i mange år, går vi ud fra, at de er fuldt

ud kompetente til at varetage de opgaver, optikere nu har. Vi synes ikke, det er rimeligt at udelukke denne lille gruppe fra at opnå varig autorisation.

Det er lidt underligt, at de er gode nok til at passe deres job som optiker den ene dag, men ikke gode nok den næste dag. Og det er jo det, der er tilfældet her, hvor nogle har arbejdet som optikere i en årrække, men så pr. 31. oktober 1999 lige pludselig ikke længere må passe deres job.

De har så haft muligheden for at følge et 2½-års langt uddannelsesforløb i dagtimerne, men det er jo nærmest umuligt, når man er selvstændig erhvervsdrivende og skal passe sin butik. Det samme gælder mulighederne for at ansætte en autoriseret optiker. Det kræver, at butikken har en vis størrelse og omsætning, så det er ikke en mulighed, der står frit for alle.

Vi håber derfor, ministeren vil vise sig en smule fleksibel. Jeg kunne også høre af ministerens tale her, at man er villig til at tage diskussionen op og sikre de personer, det drejer sig om.

Med hensyn til skadessynspunktet står der i bemærkningerne til lovforslaget fra 1994, at set fra et skadessynspunkt er behovet for en autorisationsordning for optikere derimod ikke specielt stort, og man begrundede autorisationsordningen med, at det ud fra en forbrugersynsvinkel er hensigtsmæssigt. Det er vi også enige i.

Men da denne gruppe af optikere er så lille og har så forholdsvis stor erfaring via deres mange års arbejde med faget, mener vi godt, at det kan forsvares at give disse personer varig autorisation. Lovgivningen skal heller ikke være så ufleksibel, at den uden særlig tungtvæjende argumentation fratager folk deres levebrød.

Som sagt håber vi på velvilje fra ministeren.

Anni Svanholt (SF):

Formålet med at give optikere autorisation i 1994 var at få øget forbrugernes sikkerhed både med hensyn til briller og med hensyn til kontaktlinser, og SF støttede i sin tid det forslag og lagde vægt på autorisationen.

Men der blev jo også i den forbindelse indsat nogle overgangsbestemmelser, hvor de personer, som ikke har den uddannelse, men som i de sidste 10 år før lovens ikrafttræden havde været beskæftiget som optiker, for en periode af 5 år efter lovens ikrafttræden kunne fortsætte med at udføre almindelig optikervirksomhed.

Der bliver hermed givet den overgangsordning, som gav en årrække til at tilpasse sig og få tid til at gennemføre f.eks. efteruddannelsen med henblik på at kunne opnå varig autorisation, og vi ved jo også, at fra 1. juli 1977 blev det muligt at tage en ren optikeruddannelse.

Efter lovens vedtagelse i 1994 er det blevet sådan, at der vel er knap 1.700 autoriserede optikere i dag. Tilbage er en lille gruppe, hvis autorisation er udløbet, men vi synes, der er givet mange muligheder. Der er tilbudt uddannelse, har jeg forstået, der er tilbudt kurser af forskellig art, som også kunne tilpasses de vilkår, de enkelte har i dagligdagen, men de er ikke blevet gennemført.

Vi lægger megen vægt på hensynet til forbrugernes sikkerhed, og at det sikres, at der står respekt om autorisationen, og derfor kan vi ikke støtte det forslag, som ligger her. Men som ministeren fremførte, synes vi også, det måske kunne være hensigtsmæssigt at få foretaget en individuel vurdering, for man kan vel ikke udelukke, at nogle personer i den pågældende gruppe efter en nærmere vurdering viser sig at have den fornødne faglighed. Hvis man foretog en nævnsbedømmelse, kunne det måske også give anledning til, at nogle kunne få en supplerende uddannelse med henblik på at opnå autorisation, så den mulighed og den vurdering imødeser vi meget gerne.

Klaus Kjær (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører på sundhedsområdet, fru Birthe Skaarup, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremsætte følgende bemærkninger til beslutningsforslaget:

Vi ønsker med dette forslag til folketingsbeslutning sammen med Venstre, De Konservative, CD og Frihed 2000 at sikre de optikere, der har arbejdet i en lang årrække med deres fag, men ikke har bestået en uddannelse som optiker. Det er helt klart et problem, når dygtige og samvittighedsfulde optikere ikke kan arbejde med deres fag, til trods for at de gennem en lang årrække har virket som selvstændige optikere og erhvervsdrivende. Denne gruppe, som i forbindelse med lovvedtagelsen i maj 1994 fik dispensation fra de gældende regler om autorisation, må efter Dansk Folkepartis opfattelse nødvendigvis underkastes en nyvurdering.

Der er en mindre gruppe optikere, som på grund af deres heltidsjob ikke har haft mulighed for at sætte sig på skolebænken daglig gennem 2½ år, fordi det har været bydende nød-

vendigt for dem, at de skule passe deres forretning. Det er sværere, end man forestiller sig, at drive et enmandsfirma og samtidig gennemgå en uddannelse, og ydermere har denne gruppe allerede en uddannelse qua deres nuværende stilling samt en håndværksmæssig uddannelse som finmekaniker eller instrumentmager. Derfor må der efter vor opfattelse findes nogle lempelige ordninger for denne lille gruppe, eventuelt nogle grundlæggende kurser, hvor der eksempelvis er mødepligt, dog uden at de pågældende skal op til en eksamen.

Dansk Folkeparti har stor forståelse for, at det er tidskrævende at være indehaver af en optikerforretning, og såfremt man derudover skal følge et langt uddannelsesforløb, er faren for, at man mister sin kundekreds, som konstant skal vedligeholdes, til stede, eller også kommer indtjeningen i fare.

Vi anbefaler, at der findes en løsning på problemet, for det er jo beskedent. Det er desuden erfarne optikere, denne gruppe omfatter, og de udgør bestemt ikke noget sundhedsfagligt problem, så derfor anbefaler vi naturligvis forslaget.

Annie Lunde Hansen (CD):

Da CD's ordfører på området ikke kan være til stede i dag – hun er i øvrigt også medforslagsstiller til dette forslag – skal jeg på CD's vegne blot tilkendegive, at vi synes, det ville være meget, meget rimeligt, om man fandt en løsning for den lille gruppe optikere, det drejer sig om. Det mener vi man kan gøre med dette forslag, og derfor mener vi også, at der faktisk ikke er nogen anden mulighed end at stemme for det forslag, der foreligger her i dag.

Inger Marie Bruun-Vierø (RV):

I 1994 blev der, som det allerede er sagt, lovgivet om, at retten til at udøve virksomhed som optiker kræver autorisation.

Autorisationsordninger fastsættes normalt kun for de faggrupper, hvor en forkert udøvelse af erhvervet kan betyde en fare for borgerne, og autorisationsordningen indebærer bl.a. krav om en bestemt uddannelse. Formålet er at sikre både kvalitet og patientsikkerhed.

I loven fra 1994 er der opstillet en række overgangsbestemmelser, som skulle sikre, at de, der drev optikervirksomhed i 1994 uden at kunne leve op til lovens krav om uddannelsesmæssig baggrund, kunne nå at erhverve denne inden for en 5-års-periode. Der var 32, der op-

nåede midlertidig autorisation i 1994, og 31 af disse har – overvejende på grund af tidspunktet for uddannelsens placering og dens omfang – ikke været i stand til at gennemføre en sådan uddannelse.

Beslutningsforslaget handler om at give de personer, der har haft en midlertidig autorisation, en varig autorisation. Det Radikale Venstre er imidlertid tilfreds med, at sundhedsministeren har givet tilsagn om at finde en løsning, som er baseret på en nærmere vurdering af restgruppens individuelle kvalifikationer.

Søren Søndergaard (EL):

Bl.a. fordi Enhedslistens ordfører på området, hr. Frank Aaen, ikke kan være til stede, skal jeg ikke forlænge debatten, men blot oplæse følgende:

Enhedslisten kan ikke støtte forslaget. Optikerne spiller efter vores opfattelse desværre en alt for stor rolle, når det gælder sundhed og afhjælpning af synsproblemer. Faktisk mener vi, at øjenlægerne skulle spille en større rolle på dette område, end tilfældet er i dag, og derfor vil vi heller ikke være med til at slække på kravet om autorisation.

Det forekommer os også, at den gruppe, det drejer sig om, har haft mulighed for at uddanne sig, men ikke har brugt de muligheder, der har været, og vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Tove Videbæk (KRF):

Det vigtigste hensyn overhovedet vedrørende autorisationer på sundhedsområdet må være hensynet til patienternes sikkerhed og service, og med det som udgangspunkt blev der i 1994 vedtaget en lov om autorisation af optikere m.v.

Der ligger en forbrugermæssig tryghed i, at man gennem en autorisationsordning let kan identificere optikere, samtidig med at det offentlige garanterer for de uddannelsesmæssige kvalifikationer. Loven er først og fremmest en beskyttelse af forbrugeren på et område, der er af stor betydning for brugerne af briller og kontaktlinser, idet udførelsen af funktionen kan indebære en betydelig skademulighed med deraf følgende risiko for alvorlige komplikationer.

Da der i 1994 eksisterede et stort antal optikere med forskellig teoretisk og praktisk erfaring, blev der i loven indsat særlige overgangsregler. Disse overgangsregler havde til formål at sikre, at personer, der uden at opfylde de formelle uddannelseskra, som i en lang årrække havde udført god og forsvarlig optikervirksom-

hed, ikke som følge af autorisationsordningen mistede deres erhvervsgrundlag. Formålet med overgangsreglerne var først og fremmest, at disse personer skulle få tid til og mulighed for at gennemføre en uddannelse eller ansætte en autoriseret optiker.

Efter lovens ikrafttræden i 1994 meddelte Sundhedsstyrelsen midlertidigt autorisation til 32 personer. Én af disse personer har efterfølgende modtaget varig autorisation på baggrund af supplerende dokumentation, så det er faktisk en særordning for 31 personer, vi taler om i dag.

Optikerfagets Fællesudvalg udbød i 1995 kurser, der var specielt relevante for midlertidigt autoriserede optikere, men kun to af de midlertidigt autoriserede optikere deltog. Kurserne blev ligeledes udbudt i 1996, 1997 og 1998, men måtte aflyses på grund af manglende tilmelding. Ingen af de midlertidigt autoriserede optikere har i perioden fra 1994 til 1999 søgt optagelse eller indstillet sig til eksamener eller spurgt, om skolerne kunne afholde specielle kurser for dem.

For mig er det store spørgsmål i denne sag derfor, om det er forsvarligt med hensyn til både sikkerhed og service over for forbrugerne at meddele permanent autorisation til personer, som ikke har den påkrævede uddannelse og heller ikke har fundet det formålstjenligt at forsøge at få den.

Forslagsstillerne mener, der bør etableres nogle grundlæggende kurser for de pågældende personer, således at de har mulighed for at deltage, og man mener, at kurserne ikke bør afsluttes med en eksamen, men at der blot bør være mødepligt. Jeg forstår nok ikke helt begrundelsen for dette. Det skal være grundlæggende kurser, men kurserne bør ikke afsluttes med eksamen. Er man nervøs for, om de pågældende optikere kan bestå eksamen med grundlæggende kurser i optik? Her har jeg mine tvivl.

Kan det være rimeligt at tildele permanent optikerautorisation til personer, som ikke kan bestå en eksamen i grundlæggende kurser om optik? Hvis vi med hensyn til autorisationer først og fremmest skal tænke på brugerne, er jeg usikker i denne sag. Vil brugerne virkelig få sikkerhed og service, hvis de, der udfører den optiske service, ikke engang kan bestå en eksamen i grundlæggende kurser med optik?

Jeg vil overveje min stilling, for hvis vi vedtager dette beslutningsforslag, siger vi dermed

samtidig, at de optikere, der alligevel ikke fandt det formålstjenligt at ajourføre deres uddannelse i den mellemliggende periode, bare kan fortsætte, og samtidig behandler vi de øvrige optikere uanstændigt, idet vi siger, det er spild af tid, at de har taget deres eksamen. Samtidig har vi ikke taget de normale hensyn til forbrugerne.

Jeg vil meget gerne være med til en positiv behandling af forslaget i udvalget, men jeg er meget skeptisk over for forslaget.

Ester Larsen (V):

Som det klart er fremgået, har en række partier lagt dette beslutningsforslag frem for at få repareret på en tidligere lov, og man bør lige mærke sig, at den lov, det drejer sig om, er en lov, der er lavet med 17 års tilbagevirkende kraft. Det sker også indimellem, at virkeligheden viser, at der er et behov for justeringer af lovgivningen.

Da man vedtog loven om autorisation af optikere, var man klar over, at der var en mindre gruppe, som kom i klemme, fordi de ikke kunne leve op til de formelle uddannelseskra- v, og det drejede sig, som det har været nævnt, om ca. 30 personer. Vi har haft besøg af nogle af dem i Sundhedsudvalget, og de har redegjort for, at deres situation rent faktisk udelukker dem fra at bruge lovens meget snævre mulighed for at få en varig autorisation.

Jeg synes, at nogle af de indlæg, der har været, ligesom har bagatelliseret, hvad det er for en uddannelse, der er tale om. Det er imidlertid en fuld svendeproe, der skal aflægges. Man får alene merit for den praktiske uddannelse, så der er ikke noget med, at man bare har kunnet følge de kurser, der har været specielt udbudt. De kurser, der er tale om, er kurser, som ikke har været kompetencegivende, så jeg tror, der er en misforståelse hos en del ordførere med hensyn til, hvad det i realiteten handler om.

De pågældende optikere har ikke kunnet undværes i deres forretninger i de 2½ år, som det kræver at følge den teoretiske undervisning, og de fleste har formentlig ikke en omsætning, som vil kunne bære en ekstra lønomkostning til en uddannet optiker. De reelle muligheder for at gennemgå den krævede efteruddannelse er derfor helt illusoriske.

Det bør også tages i betragtning, at der ikke foreligger nogen sikkerhedsrisiko for forbrugerne. Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, erkendte man allerede dengang, at skadesynspunktet ikke vejede tungt, og man

skal også notere sig, at da vi vedtog loven, gav vi 400 optikere med nøjagtig den samme urma-geruddannelse, som restgruppen har, en varig autorisation. De har aldrig været undervist i de fag, man nu lægger så stor vægt på, men de 400 mennesker har autorisationen, og de fleste af dem virker formentlig stadig.

Den gruppe optikere, vi taler om her, har drevet optikervirksomhed i mere end 15 år, og de har i praksis bevist, at de har formået at fastholde et kundegrundlag og et eksistensgrundlag. Desuden er de fleste af de berørte optikere i denne gruppe mennesker, som er i 50-årsalderen. Det er en aldersgruppe, som det erfaringsmæssigt er meget vanskeligt at genplacere på arbejdsmarkedet, og det er et forhold, som vil gøre, at det er helt absurd at presse disse mindre næringsdrivende til tvangssalg af deres forretninger til glæde for ingen.

Hvis disse mennesker skal ud i en situation af den beskrevne art, skal der virkelig foreligge en gedigen sundhedsfaglig begrundelse. Det gør der ikke, og jeg skal for god ordens skyld understrege, at det drejer sig alene om adgang til at justere synsproblemer ved hjælp af briller. Der er ikke tale om kontaktlinser; det kræver en selvstændig autorisation.

Vi er nogle, der finder, at det er vigtigt at skabe en anstændig overgangsordning, som har til formål at sikre de pågældende varig autorisation og ikke at udelukke dem fra en sådan. Derfor har vi peget på, at man kunne løse deres problem ved at pålægge dem at følge nogle grundlæggende kurser, som skal placeres sådan, at de tidsmæssigt kan få det til at fungere sammen med, at de passer deres butik.

Jeg kan forstå, at ministeren er positivt indstillet på at finde en løsning, og vi ser meget frem til, at vi får fremlagt nogle modeller, men jeg vil meget gerne understrege, at formålet med at skabe en løsning er at sikre disse mennesker, at de fortsat kan udøve deres erhverv. Formålet er ikke varigt at udelukke dem fra erhvervet som optiker.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør

indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Valg af 21 medlemmer til at følge forhandlingerne og behandle spørgsmål om en nyordning af forholdet mellem Danmark og Færøerne.

Formanden:

Dette valg foretages i fortsættelse af Folketingets vedtagelse nr. V 68, vedtaget efter forhandling den 6. april 2000 af forespørgsel nr. F 47.

Til valget er anmeldt følgende valggrupper: en gruppe på 97 medlemmer: Socialdemokratiet, Socialistisk Folkeparti, Centrum-Demokraterne, Det Radikale Venstre og Enhedslisten;

en gruppe på 81 medlemmer: Venstre, Det Konservative Folkeparti, Dansk Folkeparti, Kristeligt Folkeparti, Frihed 2000 og Frank Dahlgaard (UP).

Valgt blev:

1. Ole Løvig Simonsen (S)
2. Jan Petersen (S)
3. Pernille Blach Hansen (S)
4. Dorte Bennedsen (S)
5. Per Kaalund (S)
6. Hans-Pavia Rosing (S)
7. Jes Lunde (SF)
8. Aage Frandsen (SF)
9. Peter Duetoft (CD)
10. Elisabeth Arnold (RV)
11. Jette Gottlieb (EL)
12. Anders Fogh Rasmussen (V)
13. Ulla Tørnæs (V)
14. Christian Mejhdahl (V)
15. Pia Larsen (V)
16. Bendt Bendtsen (KF)
17. Per Stig Møller (KF)
18. Pia Kjærsgaard (DF)
19. Peter Skaarup (DF)
20. Jann Sjørnsen (KRF)
21. Kirsten Jacobsen (FRI)

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 27. april 2000, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 18.33
